Liviu Radu

Amintiri despre începuturi

Tănase trimise uşor mingea lui Spirea. Acesta sprintă pe dreapta, apoi îl simţi pe Gabi Maghiran undeva, în faţă, liber - dar neatent, ba char un pic în ofsaid. Ţinu balonul şi continuă să alerge. Fundaşii năvăleau spre el, cu gândul să-l radă fără menajamente. Spirea nu prea ştia ce să facă, evenimentele se precipitau, trebuia să se hotărăscă iute, mai putea să păstreze mingea maximum trei secunde. Apoi îşi dădu seama că Victor venea tare din urmă, spre centru, iar goana apărătorilor adverşi către el, Spirea, îi crease lui Victor un culoar perfect.

Nu mai zăbovi şi-i aruncă iute balonul, lobându-l peste adversari. Îi căzu minunat, pe stângul, cum îi convenea, iar Victor Tociu îl lovi cu sete şi-l expedie direct în poartă.

În timp ce tribunele explodau - la propriu şi la figurat, pentru că, pe lângă urale se foloseau şi petarde - Spirea ajunse la concluzia că meciul fusese jucat. Mai rămăseseră douăzeci de minute, dar adversarii erau demoralizaţi, nu-şi închipuiau că mai pot înscrie trei goluri, ca să intre în prelungiri.

Bun. Trebuie să fim prudenţi, să nu-i lăsăm să marcheze, ca să nu capete subit o încredere neaşteptată în steaua lor, îşi zise Spirea, făcând semn băieţilor să se strângă lângă el, să discute stategia pentru următoarele minute.

Reuşiră să controleze meciul în continuare, iar când arbitrul fluieră - după o veşnicie şi un sfert de oră - sfârşitul partidei, Claudiu Spirea se simţi copleşit de emoţie şi bucurie. De fericire. A lui şi a

celorlalţi din teren. Dar, mai ales, de cea a zecilor de mii de suporteri care-şi rupseseră de la gură şi veniseră să-i susţină în finala Campionatului Mondial.

Urmară ore dificile: interviuri, declaraţii oficiale, politicieni care-şi trăgeau capital politic afişându-se cu învingătorii, impresari care căutau să plaseze contracte avantajoase în primul rând pentru ei, fani sinceri şi gălăgioşi...

Trecură toate momentele obositoare, urmară cele din ţară, cu primirea fastuoasă, delirantă chiar, de pe aeroport, recepţii oficiale la preşidenţie, guvern, parlament, invitaţii la tot felul de posturi de televiziune...

Chestii cu mult mai obositoare decât meciurile în sine. Dar la care se aşteptaseră cu toţii, ştiau că nu le puteau refuza, făceau parte din ritualurile nescrise pe care le respecta întreg poporul.

Abia după ce se termină tot balamucul, deci cam la o săptămână după întoarcerea în ţară, Claudiu Spirea avu timp pentru lucrul pe care şi-l dorise cel mai mult: să-l viziteze pe doctorul Frânculescu. Omul căruia îi datora succesul. Omul care-i fusese ca un părinte, dar care nu voia publicitate şi scandal, care dorea să fie ignorat de oficialităţi şi de marele public. Având doar satisfacţia platonică a contribuţiei majore la victorie, contribuţie ignorată de toţi...

Claudiu aşteptă să se potolească vânzoleala din hotel - urma să plece a doua zi de dimineaţă la ţară, la părinţi, lângă Babadag, şi pretinsese că vrea să se culce devreme, ca să fie lăsat în pace. Apoi, după ce luă sacoşa în care pusese cadourile pentru doctor şi pentru doamna Frânculescu - lucruri nu prea scumpe, dar de bun gust, care le vor face plăcere - ieşi pe uşa laterală, care nu numai că-i permitea să nu fie

remarcat de gură-cască din hol, dar îl duse chiar lângă staţia de taxi. Urcă iute într-o maşină şi spuse unde voia să ajungă.

În timp ce taxiul se târa prin traficul aglomerat, Claudiu Spirea retrăi momentele din trecut care-i marcaseră viaţa. Îşi aminti de clipa în care fusese acostat, la un antrenament, de un bărbat în vârstă, cu ochelari cu ramă groasă şi lentile ca nişte lupe, care-i urmărise jocul aproape o oră. Îl cunoştea, era doctorul Frânculescu, psihologul şcolii, care-i supunea periodic unor teste ciudate pe toţi elevii, nu numai pe cei de la clasele de forbal.

Se simţea stingher în şcoală, departe de familie şi prieteni. Mai mult, dacă la el acasă era marea vedetă locală, puştiul cu un viitor stălucit, aici, la liceul sportiv existau cel puţin încă douăzeci de indivizi la fel de talentaţi şi vreo zece care-l întreceau cu mult. Înţelesese că trebuia să muncească din greu, dar progresele erau mici, uneori îl bătea gândul să se întoarcă acasă şi să se mulţumească a fi vedeta campionatului judeţean, fără responsabilităţi, fără ambiţii exagerate, dar fericit şi cu o viaţă normală.

Doctorul îl invitase în cabinetul lui. Se dusese fără să-şi facă nici o grijă, crezuse că-i vorba de un test obişnuit. Frânculescu scosese un pachet de cărţi ciudat, alcătuit din şaizeci de cartoane cu aspect obişnuit, dar care conţinea doar doiari, treiari, pătrari, cinciari şi şesari. Toţi de cupă.

Doctorul îi ceruse să se concentreze şi să încerce să spună ce carte se afla deasupra pachetului. Claudiu spusese ce-i trecea prin minte, iar medicul noatase răspunsurile lui într-un caiet gros, cu coperte pânzate, după care ridicase cartea aflată peste celelalte şi o trecuse şi pe ea în registrul lui.

După un timp, Frânculescu schimbase testul. Ridica o carte din pachet, o ţinea în faţa ochilor săi, dar cu spatele spre băiat, ca acesta să nu-i poată vedea valoarea. Claudiu trebuia să ghicească tipul cărţii. La început răspunsese la nimereală, apoi avusese impresia că-i sufla cineva un răspuns şi, lăsându-se în voia unui impuls de moment, ţinuse seama de sugestia aceea, venită de nu se ştie unde.

Apoi Frânculescu trecuse la un altfel de test. Pe un birou se găsea un calculator, pe monitorul căruia apăreau, la intervale de cinci secunde, cărţi de joc, asemănătoare celor pe care le folosiseră anterior. Doctorul întorsese monitorul cu faţa spre perete, astfel încât nici Claudiu, nici el să nu poată vedea ecranul. Îi-i ceruse băiatului să spună ce carte fusese afişată. Schimbarea cărţii de joc era semnalizată de un ţiuit slab, iar înşiruirea cărţilor ce fuseseră afişate se memora într-un fişier.

După ce treminaseră testele, doctorul îi mulţumise şi-i ceruse să vină a doua zi, ca să-i comunice rezultatul.

Se dusese, mai mult din datorie decât din curiozitate, iar doctorul îi explicase:

- Am remarcat la tine o oarecare previziune în joc. Parcă ai fi ştiut cu o clipă înaintea adversarului ce avea de gând acesta să facă. Am vrut să verific despre ce-i vorba. Testele arată ceva interesant: nu ai fost în stare să ghiceşti aproape niciodată ce carte se afla deasupra pachetului, nici n-ai depăşit media statistică în privinţa şirului de cărţi extrase aleator de către calculator. În schimb, atunci când mă uitam întâi eu la o carte, ştiai de fiecare dată ce carte am în mână. Asta înseamnă că nu eşti în stare să prevezi viitorul, dar ai capacităţi telepatice extrem de dezvoltate. Într-un joc

precum fotbalul, lucrul ăsta îţi poate folosi foarte mult. Ai putea să cunoşti intenţiile adversarilor şi ale coechipierilor, deci să te foloseşti de aceste cunoştinţe. Să dai pase ce vor fi aşteptate şi valorificate, să interceptezi pasele adversarilor, să te fereşti de atacuri violente... Bineînţeles, toate acestea nu-ţi vor folosi prea mult fără o pregătire fizică şi tehnică pe măsură. În plus, talentul tău de telepat nu-i educat, îl foloseşti mai mult din întâmplare. Iar el se manifestă la meciurile din şcoală, unde numărul celor din jurul tău este mic. Când te vei afla pe un stadion cu mii, chiar zeci de mii de spectatori, năvala gândurilor lor te va zăpăci. Mai mult, nu ştii încă să citeşti gândurile celor care vor avea efect imediat asupra jocului tău. Degeaba vei şti că portarul advers nu-i atent, dacă nu cunoşti intenţiile fundaşului care te atacă. Trebuie să-ţi educi talentul, dacă vrei să-ţi fie de folos. Iar eu te voi ajuta.

Îi-l ajutase. Fără să ştie nimeni. Fără să afle nimeni de talentul lui. Claudiu avusese o carieră extraordinară ca fotbalist, ajunsese în echipe de club puternice, cu care cucerise multe trofee de prestigiu. Iar acum, cu echipa naţională, cucerise trofeul suprem şi, ca de fiecare dată când venea în ţară, simţea nevoia să-i mulţumească încă o dată doctorului pentru ceea ce făcuse pentru el.

Taxiul opri în faţa unei case frumoase, acoprită de iederă, dintr-un cartier liniştit, decent. Claudiu Spirea coborî, plăti şoferului şi sună la uşă. Îi deschise doamna Frânculescu, care se lumină la faţă văzându-l.

- Intră, dragul meu. Ne bucurăm că nu ne-ai uitat.

Îi-l conduse în sufragerie, unde doctorul discuta cu mai mulţi musafiri, cu paharele în mâini. Nimerise în mijlocul unei sărbători de familie, îşi zise stânjenit

Claudiu. Apoi, după ce privi atent în jur, descoperi că oaspeţii erau colegii săi din naţionala de fotbal.

Abia atunci îşi dădu seama cât de mare fusese contribuţia doctorului la câştigarea cupei mondiale.